

**Lenka
Martinková**

Lavičky

Proti lavičkám všeobecně nic nenamítám. Jeden nikdy neví, kdy člověku do boty spadne kamínek a bude si potřebovat sednout, aby ho dostal ven. Služby veřejného posezení člověk ocení i po namáhavé turistické výpravě...

A právě o to víc mi vadí, že laviček „záhadným“ způsobem ubývá. Nemám na mysli nápisy stylu: MIRKO, JÁ TĚ MILUJU ♥, protože na nich se – na rozdíl od ztracených laviček – sedět dá. A ještě to může působit jako masáž sedacích svalů. Neuznávám to, jen se snažím dívat na problém z té lepší strany.

Ted' mám na mysli akce stylu: „Přátelé, pojd'te a rozbijme co nejvíc laviček!“ To pak dopadne tak, že lavička u jezírka s labutěmi vypadá následovně: opěradlo dělá potápěčský průzkum mezi kapry žijícími v jezírku, sedák může posloužit tak akorát jako základ táboráku. Obvykle betonový základ lavičky odolá. Je však posprejován, či jinak zkrášlen a musíte uznat, že důchodci, kteří každodenně chodí krmit labutě, nebudou na studeném sedět ani náhodou.

Pokud lavička vydrží první pokus, druhý už zcela jistě neustojí. Druhým způsobem, jak lavičku jistojistě oddělat je její krádež - zvláště je-li kovaná, nebo jinak zdobená a hodila by se do upravené zahrady. Kdo by odolal mít zánovní lavičku takřka zdarma (když ovšem pomínu těch pověstných pět prstů a případnou pokutu či jiný postih, pokud je viník natočen bezpečností kamerou a zcela náhodou se tím někdo zabývá)?

Že jsou lavičky zabetonované do země, nebo přivázané ke sloupu veřejného osvětlení? Nemyslíte si, že čím větší adrenalin je při krádeži, tím lépe? Nějaký řetěz, vedoucí k lampě, nejlépe překoná super nový technický výstřelek.

Po zmizení je lavička natřena na jinou barvu, nebo jinak upravena. Případně dřevěná část poslouží jako základ táboráku a kovové části skončí ve sběru. Koruna ke koruně... Nějaké peníze se vždycky hodí...

Lenka Martinková, 2010

www.ok2bvg.cz/lenka